

Κείμενο του σωματείου Σερβιτόρων Μαγειρών που μοιράζεται για το σουβλατζίδικο “Πανοραμίξ” στα Εξάρχεια

«ΠΑΝΟΡΑΜΙΞ» - ΑΠΛΗΡΩΤΙΞ - ΚΑΤΑΜΑΥΡΟΕΡΓΑΤΙΞ

Η συναδέλφισσα Σ. Ν. εργάστηκε στο σουβλατζίδικο «Πανοραμίξ» στην οδό Μεσολογγίου 4 στα Εξάρχεια, του αφεντικού Ιωάννη Γεωργατσώνα. Ξεκίνησε στις 19 Αυγούστου 2014 και απολύθηκε στις 27 Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου. Εκείνη την ημέρα, αφού την έβαλε να κάνει την αναγκαία προετοιμασία για τη λειτουργία του μαγαζιού, την απέλυσε με ένα κλασικό τέχνασμα: «Πήγαινε σπίτι σου να ξεκουραστείς και θα σου τηλεφωνήσω νά ’ρθεις για δουλειά». Η συναδέλφισσα δούλευε καθημερινά, χωρίς ένσημα, κάτι παραπάνω από 12 ώρες κατά μέσο όρο. Οι απαιτήσεις της, που αφορούν 57 απλήρωτα μεροκάματα, βραδινά, Κυριακές, υπερωρίες, δώρα και επιδόματα, υπολογίζονται συντηρητικά στο ύψος των 4.600 ευρώ περίπου! Από μια άλλη σκοπιά, βάσει των υπολογισμών του σωματείου, το αφεντικό έχει πληρώσει μέχρι σήμερα ποσά που αντιστοιχούν σε λιγότερο από 1,5 ευρώ την ώρα!!!! Παρόλα αυτά, το αφεντικό, είχε το απύθμενο θράσος να υποτιμήσει τα λεγόμενα της εργαζόμενης, να υπονοήσει ότι ψεύδεται και παραπλανά το σωματείο και να καυχηθεί ότι της έδινε 30 έως 40 ευρώ (προφανώς όταν θυμόταν να πληρώσει για τα εξαντλητικά μεροκάματα). **Όλα αυτά, την ίδια στιγμή που παραδεχόταν, μπροστά σε μέλη του σωματείου, την «κουρεμένη» οφειλή του για τα απλήρωτα μεροκάματα, ύψους 800 ευρώ.**

Στο ξεκίνημα της εργασίας της δούλευε από τις 3 το μεσημέρι έως τις 11 το βράδυ και με την υπόσχεση για ένσημα.

Όμως, τα δικαιολογητικά που προσκόμισε στο αφεντικό για την πρόσληψή της παρέμεναν για 2 μήνες πάνω στον πάγκο με τις χαρτοπετσέτες. Μετά τη διαμαρτυρία της εργαζόμενης για τα ένσημά της, παραπέμφθηκε στον ΟΑΕΔ για να βγάλει κάρτα ανεργίας ώστε να προσληφθεί με κάποιο (πιθανό) επιδοτούμενο πρόγραμμα, ενώ όταν έφερε την κάρτα ανεργίας πήρε την απάντηση: «Τώρα που την έβγαλες, δεν υπάρχει το πρόγραμμα». **Λες και τα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων ή θα είναι επιδοτούμενα ή δεν θα υπάρχουν καθόλου!**

Σε ότι αφορά στο ωράριό της άλλαξε σύντομα προς το χειρότερο, εφόσον, συχνά πλέον η Σ, έπρεπε να ανοίγει το μαγαζί στις 12 το μεσημέρι και να μένει, τις περισσότερες φορές, μέχρι το μεταμεσονύχτιο κλείσιμο. Κάπως έτσι προέκυψαν για την εργαζόμενη τα 10ώρα και τα 14ώρα εργασίας, τα οποία φυσικά δεν συγκινούσαν το αφεντικό, καθώς ενίοτε, της έκανε παρατήρηση όταν καθόταν και δυσφορούσε μαζί της όταν συζητούσε με πελάτες την πολύωρη παραμονή της στο μαγαζί. Το αποκορύφωμα της εκμετάλλευσης συνέβη μία από τις ημέρες που η εργαζόμενη έκλεινε μόνη της το μαγαζί και χάλασε το ρολό της πόρτας. Όταν έφτασε το αφεντικό και είδε ότι δεν μπορεί να φτιαχτεί, εξύβρισε την Σ. και της είπε να κάτσει να φυλάξει το μαγαζί μέχρι να φτιαχτεί η πόρτα το επόμενο πρωί! **Έτσι, η εργαζόμενη εξαναγκάστηκε να παραμείνει μέχρι το επόμενο μεσημέρι στις 12 όπου και ξεκίνησε η επόμενη 16ωρη βάρδιά της. Με λίγα λόγια, η Σ. παρέμεινε στο κάτεργο «Πανοραμίξ» υπό καθεστώς «ομηρίας» επί 40,5 ώρες συνεχόμενα!**

Το σωματείο, με τη φυσική παρουσία πολλών μελών του, ήρθε σε επικοινωνία με το αφεντικό στο χώρο του μαγαζιού για να του εκθέσει τις νόμιμες διεκδικήσεις της εργαζόμενης (καταβολή των δεδουλευμένων και καταχώρηση ενσήμων στο ΙΚΑ). Το ίδιο βράδυ, το αφεντικό τηλεφώνησε στην συναδέλφισσα αποκαλώντας το σωματείο «νταβατζήδες» και εκφράζοντας απειλές του τύπου «θα δεις τι θα πάθεις». Έτσι, το σωματείο παρενέβη ξανά, κάνοντας ξεκάθαρο στο αφεντικό ότι η εργαζόμενη δεν είναι μόνη και δεν εκφοβίζεται από κανέναν!

Η εργαζόμενη έχει προσφύγει στην επιθεώρηση εργασίας. Στα δύο πρώτα ραντεβού δεν προσήλθε το αφεντικό και έτσι ορίστηκε νέα τριμερής συνάντηση για την Τρίτη 28 Απριλίου στις 10 πμ.

Συνάδελφοι/ισσες, η εργασιακή εμπειρία της Σ. αποτελεί την καθημερινή συνθήκη ζωής για πολλούς/ές εργαζόμενους/ες στον κλάδο του επισιτισμού. Στην «εναλλακτική» περιοχή των Εξαρχείων συμβαίνουν οι ίδιες πρακτικές εκμετάλλευσης της εργασίας όπως και αλλού: εντατικοποίηση της εργασίας, χαμηλά μεροκάματα, λειψά ή ανύπαρκτα δώρα, μισά ή καθόλου ένσημα, ατομικές συμβάσεις εργασίας. Η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων, η αντίσταση στους χώρους δουλειάς και η συλλογικοποίηση των αγώνων μας μέσα από διαδικασίες βάσης είναι ο τρόπος που μπορούμε να αλλάξουμε την παραπάνω κατάσταση και να διεκδικήσουμε ξανά την αξιοπρέπειά μας.

Η εργαζόμενη στο «Πανοραμίξ», ενώ δούλεψε για 127 μεροκάματα, 492 ώρες βράδυ, 206 ώρες Κυριακή και 544 ώρες υπερωρία, είναι σήμερα **αόρατη** για τις αρμόδιες υπηρεσίες που

απευθύνεται για να δικαιωθεί, **αφού το αφεντικό δεν της κολλούσε ένσημα**. Καλούμε τους εργάτες και τις εργάτριες του επισιτισμού της περιοχής να σταθούν έμπρακτα στο πλευρό της Σ. και να επικοινωνήσουν με το σωματείο για να θέσουν τις μαρτυρίες τους στην διάθεση της εργαζόμενης.

Για να καταστήσουμε τη Σ. και πάλι ορατή!

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ,
ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**